

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **Obec Spešov**
sídlem Spešov 22, 679 02 Rájec-Jestřebí
zastoupená advokátem JUDr. Radovanem Rumlerem
sídlem nám. 9. května 10, 680 01 Boskovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Město Blansko**
sídlem nám. Svobody 32/3, 678 01 Blansko

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. MV-12458-7/ODK-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 30. 7. 2020, č. j. JMK 102599/2020 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020, č. j. JMK 110484/2020). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl o návrhu města Blansko (osoby zúčastněné na řízení) na vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), v souvislosti s návrhem na rozdělení obce Blansko a vytvoření samostatné obce Spešov (žalobkyně) ze dne 19. 5. 1999, v části týkající se úhrady podílu na finančních závazcích města Blanska stanoveného ke dni 31. 12. 1999 tak, že žalobkyně, coby obec vzniklá rozdělením obce Blansko na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733, je povinna uhradit městu Blansku podíl na závazcích obce Blanska (poskytnutých úvěrech splácených městem Blanskem a úrocích poskytnutých úvěrů splácených městem Blanskem) ve výši 804 316,50 Kč.
2. Žalobou napadené rozhodnutí představuje procesní vyústění poměrně poměrně vleklého sporu mezi žalobkyní a městem Blansko (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) ohledně nároku na úhradu podílu na finančních závazcích města Blanska vzniklých při rozdělení obce ze strany žalobkyně. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 10. 1999, č. j.: VS/3-5615/99-733, učiněným na základě písemného návrhu města Blanska ze dne 19. 5. 1999, č. j.: SEKR/132/99, rozhodl, že se obec Blansko ke dni 1. 1. 2000 podle § 11 odst. 1 (v té době platného a účinného) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích z roku 1990“), rozděluje a nově vzniká obec Spešov a původní město Blansko dělením nezaniká a nově se rozděluje na části Blansko, Dolní Lhota, Horní Lhota, Hořice, Klepačov, Lažánky, Obůrka a Těchov. Součástí výše uvedeného návrhu města Blanska byl kromě návrhu na rozdělení nemovitého a movitého majetku i návrh na rozdělení finančních prostředků, práv a závazků, kde byl městem Blansko stanoven podíl na úvěrech a úrocích výpočtem podle podílu zadluženosti na jednoho občana v částce, která připadla na žalobkyni, a to ve výši 804 316,50 Kč. Město Blansko žalobkyni v souladu s rozhodnutím nemovitý a movitý majetek předalo a ta jej přijala, podíl na závazcích ovšem odmítla uznat a výše uvedenou částku městu Blansku nezaplatila.
3. Město Blansko se proto obrátilo s návrhem na výkon rozhodnutí k Okresnímu úřadu Blansko, který dne 3. 5. 2002 vydal pod č. j.: RF/1279/02/JB příkaz k provedení výkonu rozhodnutí přikázáním pohledávky, na jehož základě byla předmětná částka převedena na účet města Blanska. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který je rozsudkem ze dne 12. 9. 2008, č. j. 29 Ca 312/2006-27, zrušil a věc vrátil žalovanému Městskému úřadu Blansko k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť v rozhodnutí, jež bylo v projednávané věci exekučním titulem (rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733), nebyla dostatečně určena konkrétní povinnost, podle níž by bylo možné provést výkon rozhodnutí. Nebyla-li pak povinnost v exekučním titulu dostatečně přesně určena, nelze ani hovořit o rozhodnutí, které ukládá povinnost. Takové rozhodnutí není možné

vykonat, neboť není zřejmé, co vlastně má být vykonáno. Krajský soud proto napadený příkaz k provedení výkonu rozhodnutí jako nezákonný zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení. Citovaný rozsudek byl následně ke kasační stížnosti Městského úřadu Blansko aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 12/2009-73, kterým kasační stížnost zamítl. Městský úřad Blansko následně rozhodnutím ze dne 15. 10. 2009, č. j.: SMBK 43854/2008/PRAV, exekuční řízení zastavil.

4. Žalobkyně se následně po městě Blansko domáhala úhrady předmětné částky 804 316,50 Kč, a to žalobou na vydání bezdůvodného obohacení. Okresní soud v Blansku o této žalobě rozhodl dne 5. 5. 2011 rozsudkem č. j. 77 C 420/2010-100, kterým nárok žalobkyně uznal, byť ji částečně zamítl na úrocích z prodlení. Tento rozsudek byl následně k odvolání města Blanska potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2013, č. j. 37 Co 338/2011-122. Na základě tohoto rozhodnutí tedy město Blansko zaplatilo žalobkyni částku ve výši 804 316,50 Kč spolu s příslušenstvím.
5. V návaznosti na to nicméně město Blansko podáním ze dne 9. 5. 2013 uplatnilo nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (zákon o odpovědnosti státu za škodu), neboť za důvod vzniku škody spatřovalo vydání nezákonného rozhodnutí Okresního úřadu Blansko ze dne 3. 5. 2002 ve spojení s nesprávným úředním postupem spočívajícím v nekonkrétnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 1999, č. j.: VS/3-5615/99-733. Žalovaný nicméně tento nárok neuznal. Město Blansko proto podalo u Obvodního soudu pro Prahu 7 proti České republice – Ministerstvu vnitra žalobu o náhradu škody v celkové výši 1 036 864,50 Kč. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 15. 4. 2015, č. j. 52 C 153/2014-24 byla žaloba zamítnuta. Městský soud v Praze nicméně k odvolání města Blansko tento rozsudek změnil rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 20 Co 315/2015-49, tak, že stanovil povinnost České republice – Ministerstvu vnitra zaplatit městu Blansko částku ve výši 804 316,50 Kč s příslušenstvím. Kompletní úhradu soudem uznané částky žalovaný provedl dne 16. 12. 2015. Česká republika-Ministerstvo vnitra podalo proti výrokům I. a II. rozsudku městského soudu dovolání, o němž Nejvyšší soud rozhodl rozsudkem ze dne 21. 2. 2018, č. j. 30 Cdo 499/2016-83, mimo jiné tak, že změnil napadený rozsudek městského soudu a potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7. Město Blansko muselo tedy předmětnou uhrazenou částku ve výši 804 316,50 Kč s příslušenstvím České republice – Ministerstvu vnitra převést zpět na účet, což učinilo dne 5. 4. 2018.
6. Následně město Blansko podalo proti uvedenému rozsudku Nejvyššího soudu ústavní stížnost, o níž Ústavní soud rozhodl nálezem sp. zn. II. ÚS 1534/18 ze dne 13. 6. 2019 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) tak, že jí zamítl, přičemž konstatoval, že stěžovatel dosud nevyužil všechny procesní prostředky k domožení se dlužné částky, když poukázal na možnost využití institutu nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu či řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, a to přinejmenším na základě analogie. V návaznosti na to město Blansko podáním ze dne 8. 1. 2020, č. j. MBK 1291/2020, učinilo návrh buď na nové rozhodnutí ve věci podle § 101 písm. b) správního řádu, eventuálně s návrhem na zahájení řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu. Žalovaný žádost města Blansko postoupil usnesením ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-12458-4/ODK-2020, Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, a to s ohledem na

skutečnost, že dle § 22 odst. 1 zákona o obcích, je dle současné právní úpravy, správním orgánem, který rozhoduje ve věci oddělení části obce krajský úřad.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
8. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, považuje je za nezákonné jednak z důvodu nesprávného právního posouzení, jednak z titulu závažných vad v řízení před oběma správními orgány.
9. Konkrétně žalobkyně především namítá nesprávný procesní postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného, pokud na daný případ (k návrhu města Blansko) aplikovali institut nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu. Tento svůj postup řádně neodůvodnili, přičemž odkaz na odůvodnění citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1534/18 žalobce považuje za zcela nepřesvědčivý a nedostatečný. Žalobkyně má tak za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce, které předestřel již v průběhu odvolacího řízení. Naopak dle žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje žádné pádné argumenty a žalovaný (ani správní orgán prvního stupně) vůbec nevzali do úvahy širší souvislosti a další detaily předchozích rozhodnutí správních orgánů a soudů, stejně jako nevycházeli z kompletního spisového materiálu. Vedle toho žalobkyně namítá, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně přiznaný nárok města Blanska je promlčený. V neposlední řadě žalobkyně namítá, že v dané věci rozhodoval věcně i místně nepřislušný správní orgán, jelikož nesprávně postupoval podle § 22 odst. 4 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v rozhodném znění (dále jen zákon o obcích), ačkoliv měl postupovat podle dříve platného zákona č. 367/1990 Sb.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně podrobně rekapituloval dosavadní procesní vývoj letitého sporu mezi žalobkyní a městem Blansko. Následně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které rozhodně nepovažuje za nepřezkoumatelné, jak namítá žalobkyně. Stejně tak žalovaný setrval na svém stanovisku, že se správní orgány dostatečně (s odkazem na závěry citovaného nálezu sp. zn. II. ÚS 1534/18) zabývaly stěžejní otázkou, zda na daný specifický případ aplikovat postup podle § 101 písm. b) či podle § 142 správního řádu, přičemž důkladně odůvodnily volbu první z uvedených variant.
11. K námitce promlčení závazku žalovaný uvedl, že je v daném případě třeba přihlédnout k tehdejší právní úpravě, kdy nově vznikající obci mohl vzniknout nárok na majetek až v důsledku rozhodnutí ministerstva vnitra o rozdělení obce. Pokud správní soudy dospěly k závěru, že výrok rozhodnutí žalovaného o rozdělení obce nebyl dostatečně určitý, neboť z něj není zřejmé, jakou konkrétní povinnost rozhodnutí o rozdělení obce ukládá žalobkyni, pak to samé platí o korespondujícím právu města Blanska.

IV. Ústní jednání konané dne 19. 10. 2022

12. Žalobkyně v rámci ústního jednání rekapitulovala dosavadní průběh sporu mezi ní a městem Blansko a setrvala na svých námitkách již dříve písemně uplatněných v žalobě.

Žalovaný se z ústního jednání omluvil. Osoba zúčastněná na řízení se přiklonila k právním závěrům žalovaného, a proto navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
15. S touto námitkou žalobkyně se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námítky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná.
16. Žalobkyně namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí staví na tom, že důvody a argumentace, na nichž je vystaven právní názor správního orgánu i žalovaného, jsou strohé, opírající se o závěry z citovaného nálezu sp. zn. II. ÚS 1534/18, aniž by důkladněji zdůvodnili svůj procesní postup, resp. se důkladněji vypořádali s jím přdestřenými námitkami. K tomu nicméně krajský soud (ve shodě s žalovaným) uvádí, že je naopak toho názoru, že správní orgány i žalovaný od samého počátku sledovali jednotnou argumentační linii v podobě volby procesního postupu aplikací institutu nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu, jak jim to v citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 1534/18 naznačil Ústavní soud, a naopak řádně zdůvodnili, proč se jim jeví nesprávnou aplikace institutu určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu. Je pak dle krajského soudu přirozené, že žalovaný toto argumentační schéma správního orgánu prvního stupně v samotném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ještě více konkretizuje, a to v reakci na jednotlivé námítky žalobkyně, a proto krajský soud námitku

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nepovažuje za důvodnou. Koneckonců skutečnost, že žalobkyně s právními závěry správních orgánů ve značné části žalobní argumentace podrobně věcně polemizuje, svědčí o tom, že byly z jejich strany předešly srozumitelným a seznatelným způsobem.

17. Stěžejní věcnou žalobní námitku a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobkyně se způsobem, jakým správní orgány vypořádaly otázku, zda na daný specifický případ aplikovat postup podle § 101 písm. b) či podle § 142 správního řádu, přičemž správní orgány zvolily procesní variantu první. Tzn. využití institutu nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu, podle kterého platí, že *„provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže ... b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.“*
18. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že posouzení této otázky je třeba zasadit do kontextu zcela specifických okolností nyní projednávané věci. Podstatnou okolnost dle krajského soudu tvoří zejména skutečnost, že žalovaný původním rozhodnutím o rozdělení obce ze dne 19. 10. 1999 podle § 11 zákona o obcích z roku 1990 rozhodl, že se město Blansko *"rozdělí k 1. lednu 2000"* tak, že k tomuto datu vznikne nová obec Spešov. Výroková část rozhodnutí o rozdělení obce dále stanoví, že *"na obec Spešov bude převeden majetek podle přílohy tohoto rozhodnutí. Finanční prostředky budou rozděleny podle stavu k 1. 1. 2000. Součástí finančního vypořádání bude i zajištění finančních prostředků na chod obecního úřadu v nově vzniklé obci Spešov"*. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že ministerstvo vnitra po výzvě k odstranění nedostatků návrhu *"obdrželo doplňující materiál k návrhu na rozdělení obce, jímž byly nedostatky odstraněny. Doplňující materiál je součástí přílohy k tomuto rozhodnutí"*. Doplňujícím materiálem, který tvoří onu „přílohu k rozhodnutí“, je mimo jiné i příloha č. 2 doplněného návrhu města Blansko, v němž se uvádí, že podíl *"městské části Spešov"* na úvěrech a úrocích města Blanska určený podle počtu obyvatel činí 804 316,50 Kč a město Blansko *"navrhuje městské části Spešov"* splatit v roce 2000 částku 404 316,50 Kč a v roce 2001 částku 400 000 Kč. Navazující procesní vývoj v této věci nicméně zřetelně ukázal, že pokud jde o předmětnou částku se jedná o výrok v podstatě nevykonatelný, jelikož pro svou neurčitost nemůže představovat exekuční titul, když v něm nebyla dostatečně určena konkrétní povinnost, podle níž by bylo možné provést výkon rozhodnutí. Správní soudy dovodily, že rozhodnutí o rozdělení obce nesplňuje zákonné náležitosti: podle krajského soudu náležitosti dle § 11 odst. 2 a 3 zákona o obcích z roku 1990, podle Nejvyššího správního soudu neodpovídá základním zásadám a principům, jež ovládají celé správní řízení (srov. citované rozsudky krajského soudu č. j. 29 Ca 312/2006-27 a Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 12/2009-73).
19. Snaha o vymození této částky ze strany města Blanska pak vedla v uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., zákon o odpovědnosti státu za škodu), kdy za důvod vzniku škody spatřovalo nesprávný úřední postup spočívající v nekonkrétnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 1999. O něm v konečné fázi soudního řízení rozhodoval až Nejvyšší soud v citovaném rozsudku č. j. 30 Cdo 499/2016-83, kterým změnil rozsudek městského soudu tak, že se rozsudek obvodního soudu potvrzuje ve věci samé i ohledně částky 804 316,50 Kč a ohledně náhrady nákladů řízení. Nejvyšší soud neshledal důvod odchýlit se od své ustálené judikatury, podle níž stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím pouze tehdy, bylo-li zrušeno. Podle Nejvyššího

soudu není podstatné, zda město Blansko nepodalo proti rozhodnutí o rozdělení obce opravný prostředek proto, že tímto rozhodnutím *"bylo jeho návrhu plně vyhověno, nebo proto, že se jenom (mylně) domníval[o], že bylo jeho návrhu plně vyhověno"*. V rozhodnutí správních soudů podle Nejvyššího soudu nebylo rozhodnutí o rozdělení obce zrušeno či změněno, *"ani nebyla konstatována jeho nezákonnost, pouze bylo konstatováno, že neobsahuje vykonávanou povinnost obce Spešov"*, na rozhodnutí o rozdělení obce tak nelze nahlížet jako na nezákonné. Dále Nejvyšší soud uvedl, že rozhodnutí o rozdělení obce dle § 11 zákona o obcích z roku 1990 má konstitutivní povahu; na majetek, který v něm není zahrnut, soukromoprávní nárok nevzniká a případná pochybení při stanovení celkového množství majetku obce *"lze uvažovat jen o nápravě v rámci správního řízení o rozdělení obce"*. Své požadavky vůči rozdělovanému majetku musí rozdělované i vznikající obce uplatňovat *"výlučně v rámci správního řízení o rozdělení obce a nemohou tak činit z důvodu domnělé nesprávnosti či neúplnosti rozhodnutí o rozdělení obce dodatečně cestou nároku na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení"*.

20. Tento právní názor do značné míry zohlednil i Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 1534/18, jímž zamítl ústavní stížnost města Blansko proti uvedenému rozsudku Nejvyššího soudu, když konstatoval, že stěžovatel dosud nevyužil všechny procesní prostředky k domožení se dlužné částky. Ústavní soud konstatoval, že *"v rámci správního řízení neexistuje výslovná úprava, která by umožňovala tuto situaci řešit, a to na rozdíl od civilního řízení (podle § 261a odst. 1 občanského soudního řádu). (...) Ve specifickém kontextu projednávané věci, v němž se spor týká rozhodnutí o rozdělení obce podle § 11 zákona o obcích z roku 1990 a v němž již neexistuje žádný jiný prostředek nápravy, má však Ústavní soud za to, že lze uvažovat o využití institutu nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu z roku 2004 či řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu z roku 2004, a to přinejmenším na základě analogie."* Z těchto důvodů Ústavní soud uzavřel, že bude úkolem správních orgánů a posléze případně i správních soudů, aby se v případě eventuální žádosti města Blanska vypořádaly s tím, zda lze vůbec postupovat (analogicky) podle § 101 písm. b) správního řádu či § 142 odst. 1 správního řádu, a případně kterou z těchto procesních cest je namíste použít.
21. V návaznosti na to (k návrhu města Blanska ze dne 8. 1. 2020 a poté, co mu byla žalovaným na základě usnesení ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-12458-4/ODK-2020, coby správnímu orgánu příslušnému rozhodovat ve věcech oddělení obce ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o obcích, postoupena) správní orgán prvního stupně zvolil ze dvou Ústavním soudem naznačených variant procesní postup dle § 101 písm. b) správního řádu a využití institutu nového rozhodnutí. Žalovaný tento postup následně v žalobou napadeném rozhodnutí aproboval. Jak již krajský soud konstatoval výše, volbu této procesní varianty správní orgány dostatečným, přesvědčivým a tedy přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, přičemž krajský soud se s jejich právními závěry ztotožňuje i po věcné stránce, protože je považuje za správné a příléhavé právě s ohledem na specifické okolnosti nyní projednávané věci, které byly rekapitulovány výše.
22. Správní orgány se při zdůvodnění svého postupu explicitně přidržely právního názoru Ústavního soudu v citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 1534/18, když konstatovaly, že dle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, jestliže bude novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Krajský soud proto rovněž přistoupil k posouzení procesních podmínek pro aplikaci § 101 písm. b)

správního řádu, přičemž ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci splněny byly. První podmínkou je logicky existence řízení a rozhodnutí o žádosti. Řízení o rozdělení obce bylo podle § 11 odst. 1 zákona o obcích z roku 1990 zahajováno na návrh, terminologií správního řádu šlo tedy o řízení o žádosti (srov. § 44 odst. 1 správního řádu), tato podmínka tedy zde byla zjevně splněna. Další a zásadnější podmínkou pro aplikaci § 101 písm. b) správního řádu je pravomocné zamítnutí této žádosti. I tato podmínka byla dle krajského soudu zde splněna, neboť lze přisvědčit závěru správních orgánů (a Ústavnímu soudu), že „*dovoluje-li správní řád vydat nové rozhodnutí o žádosti v situaci, kdy byla tato žádost pravomocně zamítnuta, tím spíše je namístě vydat toto rozhodnutí v případech, kdy kvůli formálním nedostatkům rozhodnutí není zřejmé, jak bylo rozhodnuto, a proto ani není možné toto rozhodnutí vykonat.*“ Rovněž krajský soud je tohoto názoru, že princip právní jistoty je v tomto případě zasažen v menší míře, neboť nedostatečně určité původní rozhodnutí žalovaného o rozdělení obce ze dne 19. 10. 1999 rozhodně žádnou právní jistotu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení nenastolilo, jak ostatně dokazují více než dvě desítky let vedené spory ohledně úhrady předmětné částky 804 316,50 Kč.

23. Uvedenému řešení dle názoru krajského soudu nebrání ani překážka věci rozhodnuté. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž dlouhodobě dovozuje, že *překážka věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení nenastává po jakémkoli rozhodnutí ve věci, a zejména nenastává po negativních rozhodnutích, zamítajících návrh či žádost účastníka řízení. Obecná procesní zásada non bis in idem je tedy ve správním řízení spojena zásadně pouze s pozitivními rozhodnutími (jinak je tomu v oblasti správního trestání, kde platí ústavní zákaz opakovaného stíhání za tentýž čin). Navíc ve správním řízení neplatí tato překážka - ani pro pozitivní rozhodnutí - absolutně, a to s ohledem na možnost uplatnění mimořádných opravných prostředků či institutu nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu [nad rámec § 101 písm. b); Vedral, J. Správní řád: komentář. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 503 a 877].*“ (srov. např. rozsudek ze dne 30. 10. 2018, čj. 5 As 122/2016-36). Rozhodnutím žalovaného o rozdělení obce ze dne 19. 10. 1999 ze dne nedošlo sice explicitně k zamítnutí žádosti města Blansko, nicméně této žádosti nebylo vyhověno způsobem, který by umožňoval domáhat se výkonu této povinnosti, tudíž jím nebyla přiznána žádná práva, ani uloženy žádné povinnosti. Lze proto konstatovat, že o původní žádosti (návrhu) města Blansko bylo pravomocně rozhodnuto, aniž by tím byla založena překážka věci rozhodnuté a vyloučena možnost aplikace § 101 písm. b) správního řádu.
24. V návaznosti na tyto závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje s názorem správních orgánů, proč se jim pro řešení nastalé specifické situace nejevila správnou a vhodnou aplikaci institutu určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, což také, jak již krajský soud, přesvědčivým způsobem odůvodnili. Námitka žalobkyně pak představuje pouze obecné nesouhlasné stanovisko s tímto právním názorem, bez bližšího zdůvodnění. Z postoje žalobkyně tak má krajský soud spíše za to, že by obdobný nesouhlasný postoj žalobkyně prezentovala i za situace, pokud by se správní orgány vydaly cestou aplikace § 142 správního řádu, a naopak by za nesprávný označily postup podle § 101 písm. b) správního řádu.
25. Zbývá dodat, že dle § 179 odst. 2 správního řádu platí, že “[b]ylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, postupuje se při [...] vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona”; i v projednávané věci pravomocně skončené před účinností správního řádu

je tudíž možné vydat podle tohoto zákona nové rozhodnutí. V této souvislosti je třeba jako nedůvodnou označit námitku žalobkyně, že v dané věci rozhodoval věcně i místně nepřislušný správní orgán, jelikož v případě vydání nového rozhodnutí se postupuje podle hmotné právní úpravy platné a účinné v době nového. Správní orgán prvního stupně proto správně postupoval podle § 22 odst. 4 písm. b) zákona o obcích, nikoliv podle dříve platného zákona o obcích z roku 1990.

26. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně procesního pochybení správních orgánů spočívající v tom, nedisponovaly kompletním původním spisem z roku 1999, neboť přisvědčuje názoru žalovaného, že k využití procesního postupu nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu měl všechny potřebné podklady pro vydání nového rozhodnutí, včetně podkladů, z nichž žalovaný vycházel v původním rozhodnutí ze dne 19. 10. 1999, č. j.: VS/3-5615/99-733. Na straně druhé ovšem považuje za žádoucí do určité míry korigovat názor žalovaného ve vyjádření k žalobě, že nové řízení ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu „je relativně samostatným řízením, nejde o prosté pokračování původního řízení.“ Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 5 As 122/2016-36, „předmět řízení je stále stejný a je jím v každém jednotlivém řízení vždy původní žádost, resp. návrh; ten je jakýmsi pomyslným „nosičem“ a podstatou celé věci, kterou nelze ignorovat a na kterou nové řízení zcela jednoznačně navazuje“. Uvedený právní názor podporují i mnohá ustanovení § 102 správního řádu, která jsou společná jak pro obnovené řízení povolené nebo nařízené podle § 100 správního řádu, tak pro nové řízení podle § 101 správního řádu. Jedním z nich je § 102 odst. 6 správního řádu, který stanoví: „V novém řízení může správní orgán využít podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení. Právní názor odvolacího správního orgánu je pro správní orgán provádějící nové řízení závazný, pokud se tento právní názor vlivem změny právního stavu nebo skutkových okolností nestal bezpředmětným.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu „nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek, což potvrzuje též druhá věta § 102 odst. 6 správního řádu, která – s výhradou skutkových či právních změn – konstatuje vázanost právním názorem odvolacího orgánu v původním řízení.“ Tuto tezi potvrzuje i komentářová literatura – blíže viz Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 891, který sice hovoří o (relativní) samostatnosti nového řízení ve vztahu k původnímu řízení, avšak současně konstatuje, že „mezi nimi jsou samozřejmě určité styčné plochy“. A právě onou styčnou plochou je zde podle názoru krajského soudu to, že předmětem původního řízení o návrhu na rozdělení obce, tak i nového řízení ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu byl a je stále stejný návrh (žádost) a že nové řízení je vedeno a nové rozhodnutí ve věci vydáváno na základě tohoto původního návrhu. K rozhodnutí o něm měly správní orgány podklady dostatečné. V kontextu specifických okolností nyní projednávané věci je totiž dle krajského soudu třeba přihlídnout k tomu, že v novém rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu musel správní orgán prvního stupně odstranit primárně procesní nedostatek původního rozhodnutí žalovaného, spočívajícího v nevykonatelnosti jeho výroku o rozdělení finančních prostředků k 1. 1. 2000, a to z důvodu jeho neurčitosti, když nebyl nárok města Blansko precizně formulován ve výroku, nýbrž byl „vtělen“ do rozhodnutí jako jeho příloha.

27. V neposlední řadě se krajský soud neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně promlčení nároku města Blansko. Jak ostatně zdůraznil žalovaný ve vyjádření k žalobě, z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že rozhodnutí ministerstva vnitra o rozdělení obce má konstitutivní povahu, neboť zakládá nároky, které dříve neexistovaly, a to jen na ten majetek, který je v rozhodnutí zahrnut. Na majetek, který v něm zahrnut nebyl, naopak nově vzniklé obci soukromoprávní nárok nevznikl (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 22 Cdo 809/2005, anebo citovaný rozsudek č. j. 30 Cdo 499/2016-83, jenž se přímo týkal projednávaného sporu). Jak již bylo opakovaně zdůrazněno, v nyní projednávané věci výrok rozhodnutí žalovaného o rozdělení obce ze dne 19. 10. 1999 nebyl dostatečně určitý, aby umožňoval domáhat se výkonu této povinnosti, tudíž jím nebyla přiznána žádná práva městu Blansko, ani žalobkyni uloženy žádné povinnosti. Z toho vyplývá, že pokud právo na zaplacení podílu na závazcích městu Blansko nevzniklo (z důvodu neurčitosti výroku obsaženého v rozhodnutí žalovaného), pak nemohlo být takové právo následně ani promlčeno (ačkoliv jinak zřejmě jako právo majetkové povahy promlčení podléhá).

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
30. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu